___*mother*love·_____

Τάκις Ζαχαριάδης

Στα Κορίτσια.

Σημειώσεις.

Οι σκηνικές οδηγίες μπορούν να διαβαστούν όπου αυτό θεωρηθεί απαραίτητο.
Οι ερμηνευτές είναι δύο και οι ερμηνεύτριες είναι πέντε.
Το σύμβολο (-.) υποδηλώνει το μιλάμε μαζί. Όλα μιά φωνή.
Μετά από τα αποσιωπητικά, η ατάκα που ακολουθεί ειπώνεται αμέσως.

Εικόνες 1. Εμφανίζονται οι ερμηνευτές και οι ερμηνεύτριες.

1.Αργά τη νύχτα, μία έγκυος γυναίκα μπαίνει στη κουζίνα. Ανοίγει τον απορροφητήρα και ανάβει τσιγάρο. Αρχίζει να χαϊδεύει την κοιλιάς της. Κάτι σιγοτραγουδα.
2.Άντρας σπρώχνει ένα παιδικό καρότσι σε μια ανηφόρα. Τον ακολουθεί μια γυναίκα κρατώντας στην αγκαλιά ένα δίχρονο αγόρι.
3. Μια γυναίκα κλαίει καθισμένη στην άκρη του καναπέ. Ο άντρας παίρνει τη βαλίτσα του και φεύγει. Στο χαλί παίζει ένα εξάχρονο αγόρι με ένα τρενάκι.
-. Μαμά.

(Παύση).

4. Ένα πεντάχρονο κορίτσι έχει ντυθεί Χιονάτη. Η μαμά της Κακιά Μάγισσα.
6. Κορίτσι: Τώρα μαμά, μου δίνεις το μήλο.
2. Μαμά: Να μην στο καθαρίσω πρώτα;
5. Μεσήλικας κάθεται δίπλα από μια ηλικιωμένη γυναίκα στον καναπέ της μονοκατοικίας τους.
1. Μαμά: Να σου βάλω να φας;
7. Μεσήλικας: Έφαγα έξω.
1. Μαμά: Και εγώ για ποιον μαγειρεύω;
6. Μια γυναίκα φέρνει από την κουζίνα μιά πιατέλα με τυροπιτάκια. Γύρω της μαζεύονται αμέσως μικρά παιδιά.
7. Νεαρός άντρας, γύρω στα τριάντα, φέρνει μία τούρτα γενεθλίων με τον αριθμό 64.

-. Να ζήσεις Μαμά μου και χρόνια πολλά
Μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά
Παντού να σκορπίζεις της γνώσης το φως
Και όλοι να λένε: "Να μία…"

Τα φώτα σβήνουν.

Ημερολόγιο Γέννας.
4. 1 Οκτωβρίου.
Μόλις γύρισα από τον γιατρό. Οι πόνοι και όλα αυτά δεν ήταν άγχος για τη δουλειά. Είμαι έγκυος. Τριών μηνών. Η μαμά καταχάρηκε. Εγώ πως δεν σε κατάλαβα; Πώς θα το πάρει ο Στέλιος;

Ημερολόγιο Πένθους.
3. 8 Απριλίου
Από το πρωί σε σκέφτομαι ασταμάτητα. Θα μου έφτιαχνες τον καφέ και θα βγαίναμε στο μπαλκόνι. Θα λέγαμε τα νέα μας. Ο πρώτος καφέ της ημέρας.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή άλφα. Σε ένα διαμέρισμα. Η 1 κάθεται στον καναπέ και βλέπει τηλεόραση. Μπαίνει η 2.

2. Μανούλα μου, μανούλα μου.
1. Παιδάκι μου, τι έχεις;
2. Με χώρισε!

1. Άντε, καλέ. Θα βρεις άλλονε.
2. Μαμά! Πονάω, σου λέω.
1. Μέχρι να παντρευτείς θα γιάνει.
2. Δεν θέλω όταν παντρευτώ, τώρα θέλω να γιάνει. *(Πέφτει στην αγκαλιά της 1. και κλαίει.)*
1. Σώπα αγάπη μου, σώπα. Έτσι, ναι, βγάλ το. Όλο ναι. Και καλά, δεν σου είπε τίποτα, δεν σου εξήγησε.
2. Πως; Μου είπε πως θέλει να σκεφτεί για τη ζωή του…
1. Στα 17;
2. Πως δεν έχει χρόνο για τον εαυτό του…
1. Σχολείο φροντιστήριο. Έπηξε.
2. Και πως αν είναι γραφτό μας θα ξανασυναντηθούμε....
1. Α, καλά. Μαλακάς.
2. Τον αγαπάω ρε μαμά.
1. Το ξέρω, αγάπη μου. Το ξέρω. Πρέπει όμως να το σεβαστείς. Αν αυτό θελ…
2. Να πάει να γαμηθεί ο μαλάκας που θα τον σεβαστώ κιόλας.
1. Εε, τι λόγια είναι αυτά!
2. Ψέματα λέει, ρε μαμά. Τα έφτιαξε με τη μαλακισμένη την Πελαγία από το Γ4.
1. Την Πελαγία. Με τα μεγάλα τα…
2. Ναιααιαι ο μαλάκας. Ο παλιομαλάκας. Το αρχίδι.
1. Ε όχι άφησε εσένα, την κουκλάρα, για τη μαλακισμένη την Πελαγία από το Γ4.
2. Είδες ο μαλακομαλάκας. Ο γαμημέεεενος.
1. Ναι! Φώναξε! Σπάσε!
2. Το γίδι.
1. Ναι!
2. Ο σαβουροπηδήκουλας.
1. Κι άλλοοο!
2. Το σίχαμα, ο παπάρας.
1. Κι άλλοοο, πες τα…ο τίποτας, ο σαβουρογάμης, ο καριόλης, που να του γαμηθεί το σπίτι, το σκουλήκι, το σιχαμερό το ερπετό, που να του μαραθεί το πουλί, γαμώ το ξεσταύρι του γαμώ.
2. Μαμάα…
1. Τον μουνίκακα, το τοξικό απόβλητο, ο ξεβράκωτος, που του τα έδωσα ΤΑ ΠΑΝΤΑ.
2. Τι;
1. Που του έδωσα όλη μου τη ζωή! Εκεί α φο σιω μέ νη! Μια ζωή εκει δ ί π λ α τ ο υ κεράκι αναμμένο. Για έναν μαλάκα. Για έναν κρετίνο που μου κατέστρεψε τη ζωή.
2. Μαμά.
1. Που ήθελαν και τα μούτρα σου γκόμενα, ρε ξοφλημένε.
2. ΜΑΜΑ! Για ποιον λες;
1. Για τον παλιομαλάκα τον πατέρα σου.
2. Ο μπαμπάς έχει γκόμενα; Αποκλείεται.
1. Ε άντε γαμήσου και εσύ και ο πατέρας σου. Άντε πια.

(Η 1. βγαίνει. Η 2. κάθεται στον καναπέ.)

Τα φώτα σβήνουν.

Ημερολόγιο Γέννας.
4. 6 Νοεμβρίου
Τρώω τρώω τρώω... Ο Στέλιος είναι συνεχώς από πάνω μου. Αν και πιεστικό μερικές φορές, μου αρέσει. Θέλω απλώς να τρώω και να ξύνω την κοιλιά μου. Εσύ εκεί μέσα πως είσαι;

Ημερολόγιο Πένθους.
3. 12 Απριλίου
Σκέφτομαι όλες εκείνες τις φορές που δεν σου απάντησα το τηλέφωνο, γιατί δήθεν είχα κάτι καλύτερο να κάνω. Ή που σε εγκατέλειπα για να δουλέψω ή για να βγω. Γιατί είπα εγκατέλειπα;

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή βήτα. Εμφανίζεται η 4.

4. Από μικρή αυτό ήθελα. Να γίνω μαμά. Δεν ξέρω αν φταίει ο τρόπος που μεγάλωσα. Με τα κοκκαλάκια, τα φορεματάκια, τις κούκλες και τα κουζινικά. Αλλά από πάντα, από μικρή δηλαδή αν με ρώταγες, τι θες να γίνεις όταν μεγαλώσεις. Μαμά, θα σου απαντούσα. ΜΑΜΆ. Μανούλα.

Έτσι, όταν ο γιατρός μου είπε, πως δεν μπορώ, πως ό,τι κι αν γίνει, ο κόσμος να έρθει τούμπα, ο Θεός ο ίδιος να κατέβει, εσύ… μαμά δεν μπορείς να γίνεις. Έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου. Τρελάθηκα. Χάθηκα. Έκλαιγα κάθε μέρα. Έπεφτα στην αγκαλιά της μάνας μου και έκλαιγα. Την κοίταζα στα μάτια και την ρώτηγα γιατί. Γιατί; Γιατί ρε μαμά; Γιατί; Τι να μου πει και εκείνη; Μόνο με φρόντιζε. Εγώ χάλια. ΄όλ τη μέρα στο κρεβάτι κάτω από τα σκεπάσματα. Δεν ήθελα κανέναν.

Όταν έμενα μόνη μου χτυπούσα την κοιλιά μου και έκλαιγα. Ο Μάνος βέβαια πάντα δίπλα μου. Εκεί βράχος. Προσπαθούσε να μου σταθεί κι αυτός όπως μπορούσε. Δεν με έκρινε ποτέ. Με μάζευε από πάρκα και παιδικές χαρές σε μαύρα χάλια. Σαν την τρελή τριγυρνούσα και κοίταζα τις μανάδες με τα παιδιά τους. Τρόμαζα τον κόσμο. Ένα μαύρο χάλι.

Έλεγα συνέχεια στον Μάνο να χωρίσουμε. Να φτιάξει τη ζωή του, να βρει μια άλλη, που να μπορεί να κάνει παιδιά. Να μην είναι σαν και εμένα χαλασμένη. Καταλαβαίνεις χάλια; Έλεγα τον εαυτό μου χαλασμένη. Στέρφα. Και ο Μάνος εκεί. Βράχος ακούραστος. Τόσο γερός και με τόση αγάπη, που θέλω δύο ζωές για να του την ανταποδώσω. Από κοινού αποφασίσαμε να δούμε έναν ειδικό. Και αφού πρώτα τα ξαναβρήκα με εμένα. Τον εαυτό μου. Και έφτιαξε η σχέση μου με τον Μάνο. Η ψυχολόγος μας μάς πρότεινε την υιοθεσία. Μας έφερε σε επαφή με άλλα ζευγάρια που είχαν υιοθετήσει. Ακούσαμε τις ιστορίες τους, γνωρίσαμε τα παιδιά τους. Και το πήραμε απόφαση.

Όταν είδαμε μαζί με τον Μάνο τη φωτογραφία του Αλέξανδρου. Μας πήρανε τα κλάματα. Αισθάνθηκα μαμά, δεν μπορώ να στο περιγράψω. Έβλεπα τον γιο μου. Κι όλο αυτό το διάστημα μέχρι να τον συναντήσω, να τον κρατήσω στην αγκαλιά μου, να έρθει από τη Σιέρα Λεόνε στην Ελλάδα και τέλος σπίτι μας. Ήταν σαν τη δική μου εγκυμοσύνη και τοκετό. Επιτέλους! Έγινα μαμά όπως και οι άλλες, απλώς έγινα αλλιώς. Έχω ένα παιδί καρδιάς. Το παιδί μου. Τον Αλέξανδρό μου.

Τα πρωινά που τον ξυπνάμε για το σχολείο και μένουμε για λίγο στο κρεβάτι είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας. Ο Μάνος έχει ξανανιώσει. Ζηλεύει λίγο. Γιατί έχει περισσότερο αδυναμία σε μένα. Αλλά να δεις τα μάτια του πως υγραίνονται όταν τον φωνάζει μπαμπά. Καλά εμένα, με το μαμά… μου κόβεται η ανάσα. Θέλω να το ακούω συνέχεια.

Τα φώτα σβήνουν.

Ημερολόγιο Πένθους.
3. 15 Μαΐου
Μαμά από τότε που πέθανες νομίζω πως έχω γίνει πιο καλός με τους ανθρώπους. Πιο συμπονετικός, άλλες φορές νομίζω πως είμαι αδιάφορος για αυτούς. Ή πως απλώς και απλά όλοι με λυπούνται.

Ημερολόγιο Γέννας.
4. 12 Δεκεμβρίου.
Κλαίω ασταμάτητα. Δεν ξέρω γιατί. Θέλω μόνο να κοιμάμαι. Μου έχει σπάσει τα νεύρα και ο άλλος. Δεν έχει τον Θεό του. Αααχ, μην κλωτσάς, γαμώ τον πατέρα σου!

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή γάμμα. Στην κουζίνα ενός διαμερίσματος. Εμφανίζεται η 6. και η 1. Κάθονται στην τραπεζαρία.

6. Έλα, άνοιξε. Δεν έχεις φάει τίποτα από το πρωί. Πού πας; Έλα δω. Κάτσε. Εδώ. Σιωπή. Κάτσε. Άνοιξε.
1. Όχι. Δεν θέλω.
6. Μη φωνάζεις. Κάτσε να φάμε. Να κοιτά. Μμμ νόστιμο.
1. Δεν θέλω. Θέλω τον μπαμπά μου. Τον μπαμπά. *(Σηκώνεται από την καρέκλα της.)*
6. Ποιο μπαμπά ρε συ; Έλα εδώ. Έλα εδώ ρε μαμά.
1. Τι έγινε;
6. Τίποτα, μαμά μου. Θα τα καθαρίσω εγώ. Όλα καλά.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή δέλτα. Haiku για τη Μαμά.

1. Μάνα, μητέρα,
μαμά! Μανούλα! -. ΜΑΜΑ.
Απίστευτη.

2. Όλες τους ίδιες.
Και διαφορετικές.
Εξωπραγματικές.

3. Πάντα όμως η
δική σου η πιο καλή.

Η πιο όμορφη.

4. Η πιο κακή! Η
πιο αυστηρή! Η πιο ΜΑ
ΜΑ από όλες.

5. Έτοιμη -.πάντα
να κάνει το Καλύτερο!
-. Αυτό που μπορεί.

6. Ή και όχι! Γιατί
Είναι άνθρωπος και
Ηρωίδα, -. Μαζί!

7. Ήταν κορίτσι
και εσύ την έκανες
Μάνα! Μητέρα.

-. Μαμά! Μανούλα!
ΜΑΜΑ! Δύο συλλαβές
Που τόσα λένε!

Ημερολόγιο Γέννας.
4. 15 Ιανουαρίου.
Κάτι έχω πάθει. Σίγουρα. Ο γιατρός δεν μου λέει, αλλά κάτι θα έχω. Μια ζεσταίνομαι μια κρυώνω. Κάνεις δεν μου δίνει σημασία. Μιλάω εγώ και εκείνοι απλώς ακούν.

Ημερολόγιο Πένθους.
3. 17 Μαΐου.
Θυμάμαι που ως έζησες. Βλέπω τις φωτογραφίες σου. Στις περισσότερη είσαι χαρούμενη. Παρότι ήμουν για είκοσι οκτώ χρόνια γιος σου δεν ξέρω τίποτα για τη ζωή σου.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή έψιλον. Σε αίθουσα αναμονής ενός νοσοκομείο. Η 5 είναι καθισμένη. Μπαίνει και κάθεται η 2.

5. Μην ενοχλήστε; Πρώτη φορά;
2. Ναι.
5. Εμένα η δεύτερη. Τώρα πήγε στο άλλο.
2. …
5. Έχετε τον Δημητρίου ή τον Παπαδόπουλο;
2. Τον Παπαδόπουλο.
5. Είναι καλός ο Παπαδόπουλος. Αλλά ο Δημητρίου, Χριστέ μου, τι πλάτες!
2. Ναι.
5. Και τι οπίσθια! Θεέ μου! (*Παύση.*) Όλα θα πάνε καλά. Πρέπει να το πιστεύετε πολύ αυτό.
2. Προσπαθώ.
5. Έχετε υπέροχα μαλλιά.

2. Σας ευχαριστώ.
5. Όταν έρθει η ώρα να πάτε στον Μισέλ.
2. Στον Μισέλ;
5. Κομμωτής. (*Ψάχνει τη τσάντα της.*) Ο καθρέφτης πρέπει να είναι σύμμαχός σας. Και να λέτε τη λέξη. Θα βοηθήσει εσάς πρώτα. Και θα περιορίσει τη λύπη των άλλων. Να, η κάρτα του. (*Της δίνει την κάρτα.*) Έχετε παιδιά;
2. Τρία κορίτσια.
5. Να τις χαίρεστε. Όλες μας φοβόμαστε. Αλλά δεν είστε μόνη σας. Μία μάχη τη φορά. Τόλμη. Θα έρθουν καλύτερες μέρες, και τις δούμε όλες μας. Χμ, ο Δημητρίου, καλή;
2. Πολύ.
5. Πρέπει να φύγω. Γεια σας. (*Παύση.*) Δύναμη.
2. Γεια σας.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή ζήτα. Σφινγκ Σφινγκ Σφινγκ…. Εμφανίζεται 1.

Όταν έρχομαι εδώ κάπως ησυχάζω. Σταματάει το μυαλό μου. Είναι ο επαναλαμβανόμενος ο ήχος, η μυρωδιά καθαριότητας, η μίνιμαλ και σαφής αισθητική και διακόσμηση, η ζεστασιά των πλυντηρίων. Δεν ξέρω. Μα ξέρω πως περισσότερο από όλα μου αρέσει να τα βλέπω να γυρίζουν. Με κάνει να ξεχνιέμαι. Έτσι όπως στριφογυρνάνε σφινγκ σφιγνκ σφινγκ, σφινγκ σφινγκ σφινγκ, σφινγκ σφινγκ σφινγκ που στην αρχή οι στροφές είναι αργές και μετά όλο και επιταχύνονται και σφινγκ σφινγκ σφινγκ... Εκεί που όλα γίνονται ένα. Που όλα γυρίζουν μαζί. Σαν και μένα. Και εγώ πλυντήριο που έχει μέσα του μάλλινα και συνθετικά. Λευκά και μαύρα και πρέπει να τα πλύνει. Σαν και μένα, που κάποιες μέρες είμαι και χαρούμενη και θλιμμένη, και καυλωμένη και πεινασμένη. Την ίδια στιγμή. Και άλλες, που είμαι μόνο ένα πράγμα. Που έχω να πλύνω μόνο βρακιά ή κάλτσες. Μονοθεματική πλύση, όλα τα χρωματιστά μαζί και χρώμα πουθενά.
Το μυαλό μου σαν πλυντήριο. Το σώμα μου σαν πλυντήριο... *(Γελάει - παύση.)*
Έχω γαμηθεί να τρώω. Να τρώω και να απλώνω. Και το στομάχι μου τώρα που το σκέφτομαι ένα πλυντήριο είναι. Πως να χωνέψει λαχανόρυζο και πατατάκια με μερέντα; Παγωτό τρίκιλο βανίλια σοκολάτα οικογενειακή συσκευασία και γλυκό ντοματάκι από την Κω που μου έφερε η Κατερίνα, για τα σαράντα; Καλή κοπέλα η Κατερίνα, λίγο φευγάτη, αλλά καλή, καλή. Καλή.
Παραλογίζομαι το ξέρω. Μα δεν με πειράζει. Ούτε όταν ακούω τον κόσμο να μιλάει για μένα. Δεν με πειράζει που με λυπούνται. Που με αποφεύγουν. Που λένε πως τρελάθηκα. Πώς τάχασα. Δεν πειράζει. Που η λύπη τους μοιάζει με αηδία. Δεν πειράζει. Μου δίνουν έναν ρόλο. Ας είναι. Ας είμαι η Ξένια η τρελή πουχάσε το παιδί της μιά συννεφιασμένη Κυριακή. Χαχά! Από κορίτσι γυναίκα, από ελεύθερη παντρεμένη, από παντρεμένη χωρισμένη, από μαμά τι; Όχι μαμά;Μόνο τρελή; Μόνο καημένη; Η καημένη που τάχασε; Πώς με θέλουν δηλαδή; Συνέχεια πάνω από ένα μνήμα; Να στραφώ στο Θεό; Να ανάβω κεριά; Και να λέω γιατί σε μένα; Να καταριέμαι την ώρα και τη στιγμή; Τι θέλουν δηλαδή; Να μου πουν τι; Γιατί εγώ ξέρω. Ξέρω πολύ καλά τι μου γίνεται. Τι έπαθα. Είκοσι χρονώ κορίτσι έχασα. Από μεθυσμένο οδηγό. Στο αντίθετο ρεύμα.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή ήττα. Στην κουζίνα ενός διαμερίσματος. Εμφανίζονται η 6 και ο 7. Βρίσκονται καθισμένοι στην τραπεζαρία.

7. Πώς είναι;
6. Πώς να' ναι; Τα είδες.
7. Εσύ;
6. Με το ζόρι τα βγάζουμε. Η σύνταξη της ούτε για ζήτω δεν φτάνει.
7. Για αυτό σου λέω να τη βάλουμε κάπου…
6. Τι λες ρε;
7. Θα είναι καλύτερα…
6. Πας καλά;
7. Θα δώσουμε και το σπίτι…
6. Ποτέ.
7. Ευκαιρία είναι τώρα που αγοράζουν…
6. Τη μάνα μας;
7. Και με τα λεφτά όλοι θα βοηθούμε…
6. Ξέχνα το. Δεν θέλω βοήθεια. Φύγε. Θα φροντίσω εγώ τη μάνα μας.
7. Και δική μου μάνα είναι.
6. Α, ναι, πήγαινε καθαρίσετε την. Τι με κοιτάς. Πήγαινε. (Αρπάζει και του πετάει μία πάνα)

Τα φώτα σβήνουν.

Ημερολόγιο Γέννας.
4. 2 Φεβρουαρίου
Έχω γίνει σαν φάλαινα και κατουριέμαι συνέχεια. Δεν βγαίνω πια έξω, σιχαίνομαι να πάω τουαλέτα έξω. Και αυτός ο Στέλιος συνέχεια από πίσω μου. Μια να σου μιλάει εσένα, μια να μου πιάνει τα βυζιά.

Ημερολόγιο Πένθους.
3. 30 Μαΐου
Δεν μπορώ να ξεχάσω τις ατέλειωτες κουβέντες μας στο τηλέφωνο. Που σου μιλούσα για την καριέρα μου και για τους εραστές μου. Και εσύ άκουγες. Δεν θυμάμαι τη φωνή σου.

Σκηνή θήτα. Ποιος την τύχη σου κυρά Ευγενία; Εμφανίζεται ο 3.

3. Τον ξεκίνησε κολύμπι στα εφτά. Της είχαν κοπεί τα ύπατα από το σβέρκο, που το περασμένο καλοκαίρι κόντεψε να της πνίγει εκεί και που χρυσόψαρο πατώνει. Την επομένη κιόλας, τον άρπαξε από το χέρι και πήγε και τον έγραψε. "Θα πας κολύμπι" του 'πε. Εκείνος αν και έτρεμε το νερό, περισσότερο τον τρόμαξε το βλέμμα και το απότομο το ύφος της κυράς Ευγενίας.

Στην αρχή πάτωνε και γύρναγε στο σπίτι μπλε. Ήταν γεγονός έπινε τη μισή πισίνα. Με τον καιρό άρχισε να κολυμπά σαν τετράποδο και το νερό που έπινε λιγόστευε. Με σφιγμένα δόντια και παλάμες άρχισε να κολυμπά σαν άνθρωπος. Να επιπλέει στο νερό. Να κάμνει μακροβούτια.

Η κυρά Ευγενία από το πρώτο μάθημα εκεί. Πρώτο στασίδι. Τι κι αν ξενοδούλευε σε δύο δουλειές για να τα βγάλουν πέρα. Αυτή εκεί. Ακοίμητος φρουρός. Όχι, πως όταν τον έβλεπε να πνίγεται βοηθούσε. Όχι. Αυτό γίνηκε μια φορά. Απλώς τον έβλεπε. Τι σκεφτόταν; Ο Θεός κι η ψυχή της. Τον έβλεπε μαζί με το δάσκαλο. Να κουνά χέρια πόδια. Να προσπαθεί να παραμείνει έξω απ' τό νερό.

Πατέρας δεν υπήρχε. Απών. Από πάντα και για πάντα.

Τόνα μάθημα έφερε το άλλο. Και ο καιρός διάβαινε. Και από εφτά χρονώ σαμιαμίδι γίνηκε είκοσι εφτά χρονώ παλίκαρος στο άψε σβήσε. Από μικρό λέλουδο στον κήπο της κυράς Ευγενίας κυπαρίσσι στα κολυβητήρια.

Είκοσι χρόνια εκείνος χαμπάρι. Τη δουλειά του. Να κολυμπά απάκρη σάκρη. Η άλλη κρυφό καμάρι. Να κλαίει στα κρυφά κάθε μπράβο, κάθε νίκη. Να σπαράζει στις ήττες. Να κορνιζάρει τα μετάλλια. Να καταριέται τους άλλους κολυμβητές, να έχουν φουρτούνα. Κόντρα άνεμο. Μα σα σκεφτόταν το δικό της το παιδί, όπως τότε να πνίγεται, δάγκανε τα χείλη της και ζήταγε συγνώμη κάμνοντας το σταυρό της.
Γι αυτό και τον άφηνε ήσυχο να κάμνει τη δουλειά του. Δεν μίλαγε πολύ. Σε μια άκρη μοναχά. Να τον κοιτά. Δεν ήξερε και τι να πει. Κολυμπά έτσι, μη κολυμπάς αλλιώς. Στη θάλασσα εκείνη μέχρι τις γάμπες έμπαινε. Δεν ήξερε απαυτά.

Την κυρά Ευγενία την ένοιαζε άλλο πράγμα. Να είναι καλά. Να έχει να φάει, να κοιμηθεί. Να μη έχει στεναχώριες, να μπορεί να απλώνεται. Να είναι μοσχομυριστό το καθαρό του. Και να διαλέγει θέση καλή για να μπορεί να τον εβλέπει. Αυτά.
Μα και εκείνος. Την είχε κάνει κορώνα στο κεφάλι του. Με τα λεφτά από τους αγώνες. Της αγόρασε σπίτι. Μη θαρρείς κανά παλάτι, όχι. Μα ό,τι και δώρο να κάμνει το παιδί στη μάνα, για εκείνη είναι σαν από χρυσάφι.

Έτσι μέχρι τα ογδόντα της η κυρά Ευγενία είχε γυρίσει τον κόσμο όλο και πρέφα δεν τόχε πάρει. Τι πανελλήνια, τι βαλκανικοί, τι ευρωπαϊκά, σε όλες τις διοργανώσεις. Εκεί. Πρώτη σειρά, θέση με πλάτη για τη μέση και στα διαλείμματα πλεκτό, και πάντα έτοιμο φέτα - ελιά - ψωμί - νερό μήπως και πεινάσει το δελφίνι της. Είχε αρχίσει να μαθαίνει και εγγλέζικα αμέ... Να μου πεις τι θα τα κάμνει, τα μιλάνε στον Παράδεισο; Αλλά όλη τη μέρα σε ένα στάδιο να βλέπει και να ακούει τόμαθε και εκείνη το γιουνόου της.

2004. Ολυμπιακοί στην Αθήνα. Και το καμάρι της. Ο καρπός της κοιλίας της στην Εθνική. Καλά τα άλλα τα χρυσά, μα να πάρεις χρυσό μες στο σπίτι σου τιμή μεγάλη. Έλα όμως που την κυρά Ευγενία, παρά τη χαρά, την είχαν ζώσει τα φίδια. Κάτι θα γίνει. Καλό κακό δεν ήξευρε. Μα κάτι θα γίνει.

Τα κεριά που άναψε θα μπορούσαν νάχαν ζεστάνει τον κόσμο όλο. Όλη μέρα τον φρόντιζε. Έπιανε τον εαυτό της να χάνεται στα μάτια του. Πόσο ψηλός είναι θε μου; Από μέσα μου βγήκε τούτο; Τόση πλάτη πως χωράει στο κρεβάτι; Δικός μου είναι ετούτος ο λεβέντης; Παιδί μου;

Κλάμα να δεις όταν τον είδε με τα ασπραμπλέ, την ελιά στο κεφάλι και το χρυσό στο χέρι. Δεν μπορούσε να συμμαζευτεί. Την άρπαξε και εκείνος αγκαλιά και άρχισε να τρέχει. Στο Καλλιμάρμαρο μέσα. Να τηνε δούνε όλοι. Και δώσε γύρους. Και δώσε χειροκροτήματα και αλαλαγμούς. Ποιος την τύχη σου κυρά Ευγενία; Την έβαλε και στο βάθρο με τον Κορεάτη

και τον Αμερικανό από δίπλα για φωτογραφία. Με την ελιά στο κεφάλι και το χρυσό επάνω στο βάθρο μια πιθαμή ανθρώπου. Και την χειροκροτάνε όλοι. Όλοι για όλα.

Την επομένη η κυρά Ευγενία δεν ξύπνησε. Συνέχισε να κοιμάται με ένα χαμόγελο στα χείλη. Ανταμοιβή καλύτερη δεν έχει. Στο κομοδίνο η ελιά, και το χρυσό ανάμεσα στα χέρια. Και εκείνος στο κρεβάτι πλάι να κάθεται και να την κοιτά. Να αρπάξει κάτι. Μια εικόνα παραπάνω, μια στιγμή, μια ανάμνηση για τα δύσκολα, για όταν θα είναι κάτω από το νερό.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή γιώτα. Το τραγούδι της. Εμφανίζεται η 2.

Ένα θλιμμένο του Γενάρη πρωινό πεθύμησες βανίλια παγωτό.
Μα δεν βρήκα πουθενά. Καφέ ήπιαμε μετά.
Στο τραπέζι καθισμένες για τη ζωή σου μου μιλάς. Για όλα εκείνα τα μέρη που θα ήθελες να πας.

Και οι τοίχοι κλαίγανε, μαμά. Η σιωπή δεν μας χωρά.
Ο καφές τον χρόνο δεν θα σβήσει.
Το κενό πως θα γεμίσει; Η πληγή που θα ανοίξει, μαμά μου πως, πως θα κλείσει;

Με ρωτάς: πώς γέμισε ο ουρανός πουλιά;
Άσε τώρα τα παλιά.
Ανάμεσα μας ποτήρια και ένα σωρό ανείπωτα μυστήρια. Ποια είσαι εσύ; Ποια είμαι εγώ;
Γιατί ποτέ μου δεν σου είπα Σ' αγαπώ.

Και τώρα αυτό πως θα αλλάξει, το ξέρω σου έχω μοιάξει.
Σ' αγαπώ. Ο ήλιος έχει πια χαράξει και τα όνειρα μου σωρός.
Στη βαλίτσα που ετοιμάζω, ευτυχώς που δεν σου μοιάζω.
Αμήχανες κι διό, "Πρόσεχε πολύ, και αντίο, σ' αγαπώ."
Αμίλητη γυρνώ, κλείνω την πόρτα που καιρό με εμπόδιζε να ζω.

Είναι πια αργά, δεν έχει πια μετά, έχω φύγει μακριά,
Είμαι ελεύθερη.
Εσύ μαμά;

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή κάππα. Σε ενα τραπεζάκι καφενείου. Εμφανίζονται η 6 και ο 7, γύρω τους πολλές άδειες καρέκλες.

7. Πάει. Θεέ μου! (*Πετάει στο τραπέζι τα κλειδιά του σπιτιού*) Τι είναι αυτό;
6. Πούλα το. Πήρα το μπλε το φόρεμα, τη βέρα της και τις φωτογραφίες της. Εσύ πάρε ό,τι θέλεις. Δεν με νοιάζει. Από τα λεφτά θα πάρω το εβδομήντα τοις εκατό.
7. Τι;
6. Ναι. Αν όχι θα τα φας στα δικαστήρια. Και δεν σε παίρνει. Δέκα χρόνια λογαριασμοί, γιατροί, νοσοκομεία, πάνες, φαγητά, έξοδα κηδείας και φθηνά θα σου βγει.
7. Μόλις πέθανε.
6. Και να μη σε ξανα δω μπροστά μου. (Η 6 φεύγει. Ο 7 μένει καθισμένος.)

Τα φώτα σβήνουν.

Ημερολόγιο Γέννας.
4. 14 Μαρτίου
Αν και μου είπε ο γιατρός πως είναι φυσικό. Νιώθω καλώς άσχημα όμως. Θέλω σεξ συνέχεια και ο Στέλιος φοβάται και δε θέλει. Άντε βγες, θέλω να σε δω, και να κοιμηθώ κανονικά και να χωράω στα παπούτσια μου.

Ημερολόγιο Πένθους.
3. 1 Ιουνίου
"Έλα, τραγουδά κάτι. Έλα, μην κάνεις τη μάνα σου να σε παρακαλάει." Και ξεκινούσα το τραγούδι και καταλήγαμε ντουέτο.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή λάμδα. Τι έκανα για πάρτη μου; Εμφανίζεται η 5.

Τι έκανα για πάρτη τι έκανα για μέναααααααα. Είχα ψυχούλα κι έδωσα, κι όμως πήγε στα χαμέναααααα, το έχεις ακούσει αυτό; Ε; Τόχεις; Εάν όλοι οι ανθρώποι ήταν ένα τραγούδι εγώ αυτό θα ήμουνα. Τι έκανα για πάρτη μου τι έκανα για μένα. Και θα σου ‘μαι απολύτα σαφής. Τίποτα. Κατάλαβες; Τί - πο - τα. Εκεί για όλους η Βασούλα και για τη Βασούλα ποιος; Κάνεις! Μια ζωή υπό και δίπλα για τους άλλους. Στις δικές μου ανάγκες ουδείς. Μήτε καλά καλά και εγώ η ίδια. Για αυτό σου λέω, είχα ψυχούλα κι έδωσα και πήγε στα χαμένα. Αλλά από το ίδιο μου το παιδί, το σπλάχνο των σπλάχνων μου, ε αυτό δεν το περίμενα. Να φύγει έτσι, να ρίξει τέτοια μαύρη πέτρα και να μη μου μιλά. Είναι πράγματα αυτά; Ε, είναι; Κορίτσι πράμα να μη μιλά στη μάνα της. Μάνα κόρη να είναι σα τις ξένες; Και γιατί; Για παρεξηγήσεις; Για λόγια αλλονώνε.
Θα σε τα πάρω τα πράγματα από την αρχή. Εμείς καθόμασταν ψηλά, στον Άγιο Παύλο. Οχι τέρμα, μα λίγο πιο κάτω. Μονοκατοικία. Πάνω κάτω. Εγώ και τα πεθερικά μου. Τον άντρα μου το έχασα νέα, θάμουνα δε θάμουνα τριανταπέντε χρονώ κοπέλα. Ήδη, είχα τον Φάνη μου στα πέντε και την λεγαμενη στα τρία. Ήταν δύσκολα. Άλλοι καιροί τότες. Δεν είναι όπως και σημερις, πούχετε επιδόματα, άδειες, νταντάδες και τις γιαγιάδες να σας μεγαλώνουν τα παιδιά. Εμένα η κόρη μου στο φασόν μεγάλωσε. Μες τις κλωστές και τις κορδέλες. Ο Φάνης μου μαζί με τον παππού του στο καφενείο. Δύσκολοι καιροί. Αίμα φτύναμε τότες. Όχι ίσα με και τώρα που πίνετε τα ροδόνερα με το λίτρο. Που θέλετε να σας κάνουμε και αέρα στα απαυτά σας, ντεμπελαχανάδες. Μια ζωή δύσκολα.
Μονή. Χήρα και με διό παιδιά στην αγκαλιά. Θα με πεις και τα πεθερικά σου, τι; Οι γονιοί του αντρός σου πού’τανε; Άφαντοι θα σου πω εγώ. Και γιατί; Μεγάλη Πέμπτη ήτανε, είμαστε στην κουζίνα με τη Νίτσα, την πεθερά μου, και βάφουμε αυγά. Μας τέλεψε η βαφή και λέει, στάκα μια στιγμή να πεταχτώ να πάρω και βαφή και κάτι αλλά που θέλω. Μια χαρά τη λέω, θα συνεχίσω και εγώ με το φαί και τις καθαριότητες. Πάσχα ερχότανε. Είχαμε δουλειές.
Και τσουπ, να τος ο γαμπρός της Ευτυχίας. Ο πεθερός μου. Βρήκε ευκαιρία να κάνει πάλι το κομμάτι του. Ήταν ήδη κανάς μήνας. Που η ματιά του πάνω μου είχε αλλάξει. Που τον έχανες που τον έβρισκες πίσω από τα φουστάνια μου έτρεχε.
Είχε αφήσει τα παιδιά στο κάτω σπίτι και ανέβηκε σα είδε πως η Νίτσα έφευγε. Σου λέει τώρα θα πάω που είναι μοναχιά. Άρχισε να με κυνηγά μες την κουζίνα. Τι να θέλει να με φιλήσει, τι να με αγγίξει. Ε, αρπάζω και εγώ την κατσαρόλα με τα αυγά που έβραζε και του τη φοράω κολάρο. Ήρθε και έγινε κόκκινος ο παππούς. Άρχισε να φωνάζει, να βογγά και έμαθε όλη η γειτονιά τα ρεζιλίκια μας. Και για να δεις πόσο άδικος είναι ο κόσμος,

επίστεψαν αυτόνα και όχι εμένα. Επίστεψαν αυτόνα με το καζάνι στο κεφάλι και όχι εμένα με το κούτελο καθαρό.
Και να σου τώρα η Βασούλα, μοναχιά με διό παιδιά στην αγκαλιά να τριγυρνά στους δρόμους. Καταλήξαμε στην Τούμπα. Μείναμε για λίγο καιρό σε κάτι θείες μου και σε κάτι φίλες από το φασόν. Εγώ στο μεταξύ μας είχα πιάσει και δεύτερη δουλειά. Σε νυχτερινό κέντρο τα παρασκευοσαββατοκύριακα. Επαφή, το λέγαν τότες. Μεγάλωσα εκεί τα παιδιά μου. Με αγάπαγαν και τα αφεντικά και οι πελάτες. Και άρχισε να ανεβαίνει κι εμένανε ο μισθός μου. Τόχα παρατήσει στο μεταξύ το φασόν. Και άρχισα να έχω και εγώ μια καριέρα στο τραγούδι. Αλλά εντάξει μη θαρρείς πως πήρανε και εμένανε τα μυαλά μου αέρα. Ξέρω τι με γίνεται. Εγώ με τις επιχειρήσεις ήθελα να ασχοληθώ. Να έχω κάτι και να το τρέχω. Επειδή έβλεπε και ο μαγαζάτορας πως το πονάω το μαγαζί. Με έκανε συνεταίρα του. Και με έβαλε στις μεγάλες μπίζνες. Ωστόσο, και εγώ καμία χαζή δεν ήμουνα. Είχα αρχίσει και είχα βάλει και τα παιδιά στο μαγαζί. Ο Φάνης δούλευε και έξω στην πόρτα και μέσα στις παραγγελίες και στις προμήθειες. Τη Μαίρη την είχα βάλει απλώς στην κουζίνα. Λάντζα. Δεν ήθελα να βλέπουν το δικό μου το κορίτσι και να ξελιγώνοντε τα τομάρια.
Με διάφορες όμως έτσι ατυχίες και αναποδιές που μας έλαχαν είχαμε φτάσει να μην μπορεί άλλο το μαγαζί να τα φέρει βόλτα. Και χρειαστήκαμε να πάρουμε δάνειο. Στο μεταξύ και ο άλλος ο συνέταιρος είχε πεθάνει και ήμουνα μικρό ψαράκι δίπλα στους καρχαρίες. Και λόγω και άλλων χρεών που είχαμε ήμασταν στη μαύρη λίστα. Μόνο η Μαίρη μου ήταν καθαρή. Καθαρή και τυχερή. Γιατί ο βρωμόγερος στο μεταξύ πριν τα κακαρώσει της είχε γράψει τη μονοκατοικία στον Άγιο Παύλο. Ο Φάνης μου ήταν ήδη μέσα κανά χρόνο για φταιξίματα άλλων στον ιππόδρομο. Τι να έκανα, πες μου; Δεμένα χέρια είχα. Τι την έπιασα με το καλό, τι με το άγριο, εκείνη ανένδοτη. Δεν ήθελε να πάρουμε δάνειο. Δεν ήξερε από αυτά και δεν με εμπιστευόταν. Τη μάνα της. Για να καταλάβεις, δηλαδή, αναισθησία.
Τι να έκανα και εγώ; Δεν είχα αλλη επιλογή. Κάνω τα χαρτιά χωρίς να τη ρωτήσω. Να βοηθήσω ήθελα το μαγαζί που με τόσο κόπο έχτισα και να βγάλω και το άλλο μου το παιδί από τη φυλακή.
Πήραμε το δάνειο, όλα καλά. Αλλά με την γκαντεμιά και τη μίρλα της μικρής που να δούμε άσπρη μέρα. Πάνε όλα κατά διαόλου. Τι τα βάλαμε όλα σε υποθήκη. Μαγαζί και μονοκατοικία δεν σωζόμασταν. Οι τοκογλύφοι και οι κλητήρες κάθε τόσο στο μαγαζί. Μέχρι που ήρθε η αστυνομία και τη συνέλαβε τη μικρή για χρέη στο δημόσιο. Ήταν άτυχη. Και ενώ τη διαβεβαίωνα πως όλα καλά θα πάνε και πως ελέγχω την κατάσταση, και πως έτσι είναι τα πράγματα. Εκείνη να ωρύεται για πλαστογραφίες και παρανομίες. Και τώρα είκοσι χρονώ σκατό να με τρέχει στα δικαστήρια για τις δικές της απροσεξίες. Να με έχει να ζω έτσι σα την κουρελού. Εμένανε, τη μάνα της. Άντι να θέλει να με πάρει από τον ήλιο και να με βάλει στον ίσκιο. Αλλά εγώ φταίω που μια ζωή ήμουνα εκεί για αυτή. Που της τα έδωσα όλα. Αλλά βλέπεις τότες η Βασούλα ήτανε καλή. Και τώρα, εδώ, μόνη μου, σε ένα κελί, χωρίς παιδιά χωρίς τίποτα. Τί πο τα.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή μι. Εμφανίζεται ο 7.

Νεαρή γυναίκα φορώντας ψηλόμεσο τζιν, ανοιχτόχρωμο πουκάμισο και ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά έχοντας σταυρωμένα τα χέρια της, ο αέρας ανεμίζει τα μαλλιά της. Δίπλα της ένα ξανθό - πολύ πολύ πολύ χαριτωμένο - κοριτσάκι, παίζει με ένα ροζ λούτρινο λαγουδάκι που κρατά στα χέρια της. Πίσω τους ένα παλιό Σιτροέν με φθαρμένο μπορντό χρώμα από τον καιρό. Μπροστά τους ορθώνεται ψηλό το συρματόπλεγμα των φυλακών καθώς περιμένουν Εκείνη, καθισμένες στο καπό του αυτοκινήτου.

Εκείνη με χαμογελο χαρμολύπης αναπνέει απαλά. Μεγάλη πια. Ελεύθερη. Μια αστυνομικός την συνοδεύει. Ένα απαλό αεράκι φυσά. Της ανεμίζει τα μαλλιά και το λουλουδάτο φουστάνι της χαϊδεύει τους μηρούς και τα γόνατά της, καθώς διασχίζει το προαύλιο των φυλακών. Στο αριστερό της χέρι κρατά ένα φθαρμένο σκούρο μπλε σακ βουαγιάζ. Στο δεξί ένα ανοιχτόχρωμο μπεζ παλτό. Δανεικό. Αφήνει πίσω της τα πάντα. Και τα είκοσι πέντε χρόνια κάθειρξης για την ανθρωποκτονία ενός πατέρα. Ενός συζύγου.
Εκείνη στέκεται μπροστά από μια μεγάλη και σιδερένια πόρτα. Ακούγεται ένας μπερδεμένος ήχος. Κάτι μεταξύ κόρνας και συναγερμού. Η μεγάλη πύλη ανοίγει. Εκείνη αγκαλιάζει την αστυνομικό. Η αστυνομικός της εύχεται καλή τύχη. Εκείνη την ευχαριστεί για όλα. Φεύγει. Προχωρά, ελεύθερη πια προς τα δύο κορίτσια του αυτοκινήτου.
Το ξανθό - πολύ πολύ πολύ χαριτωμένο κοριτσάκι τρέχει καταπάνω της. Τη φωνάζει γιαγιά. Εκείνη την παίρνει αγκαλιά. Πηγαίνουν μαζί προς τη γυναίκα με τα μαύρα γυαλιά. Η γυναίκα με τα μαύρα γυαλιά παίρνει το μπλε σακ βουαγιάζ και περπατά ρυθμικά προς το πίσω μέρος του αυτοκινήτου. Ανοίγει το πορτμπαγκάζ και το πετάει μέσα.
Εκείνη βοηθά το ξανθό και πολύ πολύ πολύ χαριτωμένο κοριτσάκι να καθίσει στο πίσω κάθισμα. Οι δύο γυναίκες αγκαλιάζονται. Σφιχτά και αμήχανα. Οπω ακριβώς τους πρέπει. Όπως αγκαλιάζονται μιά Μάνα και μιά κόρη.
Μένουν αγκαλιά για λίγο. Ανασαίνουν.
Η νεαρή γυναίκα της λέει “Πάμε”. Εκείνη χαμόγελα. Πηγαίνει και κάθεται συνοδηγός. Βάζει μια μελωδία στο ράδιο. Η νεαρή γυναίκα πατάει δυνατά το γκάζι και ξεκινά. Οι ρόδες του αυτοκινήτου με την κίνησή τους σηκώνουν σκόνη και χαράζουν ευθύγραμμη πορεία.
Για μια νέα ζωή. Μακριά από όλους και από όλα. Ενώ ο ήλιος δύει και το αυτοκίνητο χάνεται στον αυτοκινητόδρομο.

Τα φώτα σβήνουν.

Ημερολόγιο Γέννας.
4. 8 Απριλίου
Μπήκα στην εβδομάδα μου. Έχει έρθει να μείνει μαζί μας και η μαμά μου. Αυτό μας έχει φέρει τα πάνω κάτω είναι αλήθεια, αλλά την θέλω πλάι μου. Φοβάμαι. Και φορά που σκέφτομαι τη γέννα κατουριέμαι. Έχω ακούσει τόσα που δεν ξέρω τι να κάνω. Εσύ τι θες;

Ημερολόγιο Πένθους.
3. 6 Ιουνίου
Δεν μπορώ να σηκωθώ από το κρεβάτι. Είμαι βρώμικος. Ρούχα και σεντόνια τα ίδια εδώ και καιρό. Όλο κλαίω. Τρώω κινεζικό και αλλάζω πλευρό στο κρεβάτι. Τι θα σκέφτεσαι για μένα; Δεν σε βλέπω στον ύπνο μου. Τι συμβαίνει; Που είσαι; Δεν σε αγαπούσα αρκετά; Πως θα σε ξαναδώ;

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή νι. Βία στην παιδική χαρά. Εμφανίζονται η 1. και η 4.

1. Είστε η μαμά του παιδιού εκείνου;
4. Ναι, γιατί; Έγινε κάτι;
1. Έγινε , ότι το παιδί σου χτύπησε το παιδί μου.
4. Για να το έκανε κάτι θα της έκανε.
1. Πας καλά; Μόνο αυτό έχεις πει;
4. Χαμήλωσε τον τόνο σου για αρχή.
1. Ε, με τέτοια μάνα, το παιδί καλύτερο θα γίνει;

4. Πώς είπες; Για ξανά πες το αυτό;
1. Τι δεν άκουσες;
4. Φεύγα γιατί θα σε κάνω μπλε μπροστά στο παιδί σου.
1. Για τολμά μωρή και θα φας όλο το χώμα της παιδική χαράς. *(Την σπρώχνει.)*
4. Τι έκανες μωρή γαλότσα;
1. Σε έσπρωξα.

(Αρχίζουν και χτυπάνε η μία την άλλη. Πετούν χώματα και βρίζονται. Τα παιδιά τους τις βλέπουν κάνοντας μαζί τραμπάλα.)

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή ξι. Εμφανίζεται η 4. με φουσκωμένα κοιλιά. Βαριανασαίνει. Κρατά σακούλες σούπερ μάρκετ. Οι σακούλες τις πέφτουν και πιάνει την κοιλιά της. Οι ανάσες της γίνονται πιο κοφτές. Εμφανίζονται οι υπόλοιποι ερμηνευτές και ερμηνεύτριες.

1. Αγάπη μου;
2. Να δεις πούρθε η ώρα.
-. Λες…
5. Αχ, θα γίνει μανούλα.
4. Τι;
2. Άστα αυτά. *(Οι 3. και 7. παίρνουν τις σακούλες)*
6. Όλα καλά θα πάνε.
4. *(Βαριανασαίνει και πονάει.*)
3. Ήρεμα, ήρεμα.
4. Αααα
7. Σπάσανε.
-. Ανάσες.
2. Ήρεμα. Εισπνοή.
1. Εκπνοή.
-. Εισπνοή. *(Ήχος εισπνοής.*)
6. Εισπνοή εκπνοή.
4. Φοβάμαι.
5. Έλα καλέ φοβάσαι. Όλες τα πέρασαμε.
6. Έλα με έναν πόνο.
-. Εκπνοή. *(Ήχος εκπνοής)*
4. Θέλω τη μαμά μου.
1. Πες πως είμαι εγώ.
2. Ναι;
4. Ναι. Αααααααα.
-. Εισπνοή.
3. Τι θα κάνουμε;
5. Φεύγα από εδώ.
7. Την κρατάω εγώ.
4. Αααααααααα
1. Ήρεμα αγάπη μου.
-. Εκπνοή.
2. Το βλέπω.
3. Να δω και εγώ;
5. Τώρα αρχίζει το καλό.

4. Βγάλτο μου.
6. Να φέρω επισκληριδιο;
3. Με καισαρική ή φυσιολογικά;
1. Αφήστε την.
2. Πάμε! Έτοιμη!
-. Και!
4. Όχι! Αααααααααα. Μαμάααα.
1. Έλα παιδάκι μου! Υπομονή
-. Σπρώξε. Εισπνοή. Και...
4. Αααααααα. Δεν μπορώ. Να σταματήσουμε.
5. Τώρα;
6. Έλα βρε λίγο έμεινε. Σπρώξε.
-. Εισπνοή.Και... σπρώξε, εισπνοή, και... *(Ακούγεται κλάμα μωρού.)*
7. Τί είναι; Τί είναι;
1. Κοριτσάκι.
-. Όμορφο.
2. Έλα δες το.
4. Αγάπη μου.
3. Τι μικρή που είναι;
5. Όμορφο πού είναι!
6. Γερό να είναι, κορίτσι μου.
-. Καλότυχο.
7. Όνομα;
4. Δεν ξέρω. Θα της δώσω της μαμάς μου.

Τα φώτα σβήνουν.

Εικόνες 2. Εμφανίζονται οι ερμηνευτές και οι ερμηνεύτριες.

1. Δεκάχρονο κορίτσι κάθεται δίπλα στον εξηντάχρονο άντρα της. Πίσω της η μητέρας της σιωπηλή. Γύρω τους όλοι συγκινημένοι.
2. Γυναίκα θηλάζει το μωρό της στην πλατεία και πίνει φυσικό χυμό πορτοκάλι χωρί παγάκια.
6. 5. Στην Πατησίων, αργά το απόγευμα, δακρυσμένη ενενηντάχρονη γυναίκα φωνάζει "Μαμά".
3. Ανατολικά του Ιράν, εκατόν εξήντα οκτώ μανάδες σκάβουνε τους τάφους των παιδιών τους. 2. 7. Παιδιά, μικρά, μεγάλα σκάβουνε τους τάφους των γονιών τους.
5. Νεαρή γυναίκα ανεβαίνει στα γόνατα προς την Παναγιά της Τήνου, με την κοιλιά φουσκωμένη.
-. Hind Rajad.
4. Μια νεαρή κοπέλα με τήβεννο και έναν πάπυρο φωνάζει: Μαμά! Το πήραμε!
1. Η μαμά της κλαίει. Από χαρά.
-. Hind Rajad.
6. Κορίτσι γύρω στα δεκαεπτά κάνει έκτρωση με διαβήτη στις τουαλέτες του σχολείου της.
7. Μητέρα αγκαλιά με το πνιγμένο της παιδί καταφθάνει στα ανοιχτά της Κω.
3. 4. Εξάχρονο κορίτσι βρίσκεται παγιδευμένο σε αυτοκίνητο που δέχεται 335 σφαίρες. Η μητέρα της νεκρή δίπλα της.
-. Hind Rajad.

Επίλογος. Εμφανίζεται η 2. κρατώντας μια βαλίτσα με ροδάκια, ανοίγει το κινητό της και στέλνει ηχητικό μήνυμα.

2. Γεια σου, Μαμά. Σου στέλνω ηχητικό γιατί δεν έχω πολλή μπαταρία. Έρχομαι. Πεινάω σαν λύκος; Τα κορίτσια είναι καλά; Ανυπομονώ να σας δω. Ξεκινήσαμε μαμά. Φεύγουμε. Σε λίγο θα είμαι εκεί, ναι; Θα σου στείλω και μήνυμα πιο μετά, για να μην ανησυχείς. Σε αγαπώ πολύ πολύ μαμά μου. Μπάι. Γεια.

Τα φώτα σβήνουν.

Τέλος.